

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12CoCsp/17/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120207281
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8120207281.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochtu a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Zlaty Simkovej v spore žalobkyne: E. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. X, J., zastúpená: E. Igor Šafranko, advokát, so sídlom vo Svidníku, Sovietskych hrdinov 163/66, proti žalovanému: J. M. R., R. so sídlom J. XX, L., A.: XXXXXXXX, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16, IČO: 47233516, o primerané finančné zadost'učinenie a prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 11Csp/106/2020-71 z 19.03.2021 takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok v jeho napadnutej časti, t.j. v I. vyhovujúcom výroku a v III. výroku o trovách prvoinštančného konania s jeho upresnením tak, že o výške náhrady trov prvoinštančného konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

II. Žalobkyni priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. V záhlaví tohto rozhodnutia identifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie I. výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 100,-Eur; II. výrokom žalobu v prevyšujúcej časti zamietol a III. súvisiacim výrokom o trovách konania rozhodol tak, že ich plnou náhradou z prísudku zaviazal žalovaného.

2. Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z., § 52 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Obč. zák., výrok o trovách konania ustanoveniami § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, ods. 2 CSP.

3. Pri svojom rozhodnutí vychádzal zo zistenia, že v spore vedenom na okresnom súde Prešov pod sp. zn. 11Csp/140/2019 žalovaný podal voči žalobkyni žalobu, ktorou sa domáhal zaplata sumy 747,98 Eur a zmluvnej pokuty 0,04% denne a úrokov z omeškania 0,4% ročne z uvedenej sumy a to na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzavretej 24.04.2015.

4. Súd rozsudkom č.k. 11Csp/140/2019-76 z 24.01.2020 zaviazal žalobkyňu zaplatiť žalovanému sumu 187,10 Eur s úrokmi z omeškania vo výške 0,4% ročne od 09.10.2016 do zaplata v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a žalobu v prevyšujúcej časti zamietol. V rozsudku uviedol, že strany uzavreli formulárovú zmluvu o spotrebiteľskom úvere dňa 24.04.2015 a to tým spôsobom, že formulár zmluvy najprv vypísala a podpísala žalobkyňa 22.04.2015, pričom požiadala o úver 1500 Eur s 36 splátkami po 53,08 Eur, celkovou čiastkou na zaplata 2060,88 Eur, poplatkom za poskytnutie úveru 150 Eur s ročnou úrokovou sadzbou 17,77%. Uvedené bolo aj predpokladané RPMN 27,03% a jeho

priemerná hodnota 34,42 %. Žalovaný podpísal zmluvu neskôr - 24.04.2015 a zároveň vyplnil údaje o schválenom spotrebiteľskom úvere, ktoré boli totožné s údajmi uvedenými žalobkyňou okrem RPMN, ktorá bola uvedená vo výške 26,51%. V rozsudku sa uvádza aj to, že 24.04.2015 bolo spracované oznámenie veriteľa dlžníkovi o schválení úveru, ktoré obsahuje aj dátum splatnosti mesačnej splátky, ako aj prvej a poslednej splátky. Súd napokon dospel k záveru, že nebola dodržaná písomná forma dohody strán ohľadom splatnosti mesačnej splátky, termínu konečnej splatnosti úveru a výšky RPMN, čo sú povinné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a to aj s poukazom na kontraktačný proces upravený v § 43a ods. 1, § 43c ods. 1, § 44 ods. 1, 2, § 46 ods. 2 a § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Súd taktiež konštatoval aj to, že v zmluve chýbajú predpoklady použité pre výpočet RPMN, keďže v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. nepostačuje uviesť v zmluve len výšku RPMN, ale aj spomínané predpoklady. Súd uviedol aj to, že v zmluve chýba údaj o odpate podľa § 9 ods. 2 písm. j/ citovaného zákona a preto pre absenciu vyššie uvedených povinných náležitostí zmluvy dospel k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru podľa § 11 ods. 1 písm. b/ citovaného zákona a žalobkyňu zaviazal len na zaplatenie doplatku istiny úveru t.j. sumy 187,10 Eur ako rozdielu medzi reálne poskytnutým úverom 1350 Eur a úhradami žalobkyne 1162,90 Eur. V rozsudku súd tiež vyhodnotil dohodu o zmluvnej pokute ako neprijateľnej zmluvnej podmienky, vo vzťahu ku ktorej však žalobkyňa v predchádzajúcom spore nič neuvádzala a teda posúdenie súdu tejto neprijateľnej zmluvnej podmienky bez toho, aby žalobkyňa poukázala v predchádzajúcom spore na túto argumentáciu nemôže predstavovať splnenie zákonnej podmienky pre priznanie nároku na primerané finančné zadostučinenie, nešlo totiž o úspešné uplatnenie tohto nároku žalobkyňou a preto nebolo potrebné rozoberať dôvody posúdenia spomínanej neprijateľnej zmluvnej podmienky. Keďže voči rozsudku č.k. 11Csp/140/2019-76 nebolo podané žiadne odvolanie, uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť 03.03.2020.

5. Zákonným predpokladom pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia je, že spotrebiteľ v predchádzajúcom spore úspešne uplatní na súde konkrétne porušenie jeho práva alebo povinnosti dodávateľa voči nemu. Pod úspešným uplatnením je potrebné rozumieť aktívne konanie spotrebiteľa, čo znamená, že spotrebiteľ musí v predchádzajúcom spore argumentovať príslušným porušením jeho práva alebo povinnosti, ale nemusí to byť formou žaloby alebo protižaloby, ako tvrdil žalovaný. Výklad žalovaného bol nelogický, nakoľko tak ako aj v tomto prípade žalobkyňa nemala možnosť v predchádzajúcom spore podať protižalobu o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, keďže išlo by o prekážku litispendencie, nakoľko žaloba žalovaného na plnenie zahŕňala v sebe aj povinnosť súdu ex offa sa zaoberať aj tým, či nenastala zákonná fikcia o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Podľa výkladu žalovaného žalobkyňa by mala mať nárok na primerané finančné zadostučinenie len vtedy, ak by úspešne uplatnila nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, čo by však prichádzalo do úvahy len vtedy, ak by zaplatila viac, ako jej bol poskytnutý úver. V tomto prípade však žalobkyňa zaplatila menej a preto by nebolo spravodlivé, ak z tých istých dôvodov by sa posudzovala pohľadávka žalovaného, že by v tomto prípade žalobkyňa nemala mať nárok na primerané finančné zadostučinenie.

6. Krajský súd v Prešove vo viacerých svojich rozhodnutiach vyslovil záver, že pokiaľ bol spotrebiteľ v predchádzajúcom spore úspešný pri uplatnení porušenia jeho práva ako spotrebiteľa, základ nároku je daný (napr. uznesenie 9Co/50/2018 zo dňa 26.6.2018 alebo 17Co/17/2018 zo dňa 10.4.2018). Najnovšie aj Najvyšší súd SR v rozhodnutí 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019 sa s týmto názorom stotožnil a uviedol nasledovné: „Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadostučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Žiadnu inú podmienku, aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje“.

7. Akceptujúc princíp právnej istoty upravený v článku 2 ods. 2 CSP súd prvej inštancie preto rešpektoval vyššie uvedený vyslovený právny záver. Keďže žalobkyňa ako spotrebiteľka bola v predchádzajúcom spore úspešná voči žalovanému, pričom jednoznačne boli konštatované porušenia povinností žalovaného ako dodávateľa voči žalobkyňou ako spotrebiteľke, boli splnené zákonné podmienky pre priznanie nároku.

8. V tomto prípade teda vzhľadom na argumentáciu žalobkyne v predchádzajúcom spore a vzhľadom na právne posúdenie súdu vyplývajúce z odôvodnenia predchádzajúceho rozsudku relevantné pre posúdenie tohto nároku bolo konštatované porušenie povinností žalovaného voči žalobkyňi spočívajúce v absencii predpokladov použitých na výpočet RPMN, termínu konečnej splatnosti úveru a splatnosti mesačnej látky v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere.

9. Súd mal za to, že významné pre posúdenie výšky primeraného finančného zadostučinenia je to, o aké vážne porušenia práva spotrebiteľa išlo. Musí sa vychádzať z konkrétnych skutkových okolností, prihliadať na závažnosť a intenzitu protiprávneho konania žalovaného, intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov a na subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu. Súd navyše zastáva názor, že porušenie práva alebo povinnosti vo vzťahu k spotrebiteľovi nemusí byť konštatované vo výroku rozsudku, pretože nevyplýva to znenia ustanovenia § 3 ods. 5 vety tretej zákona č. 250/2007 Z.z.

10. Súd teda vyhodnocoval závažnosť porušenia povinnosti žalovaného uvedených vyššie. Neuvedenie termínu konečnej splatnosti úveru, ak v zmluve je uvedených 36 mesačných splátok a neuvedenie termínu splatnosti mesačnej splátky, ktoré však boli uvedené v listine označenej ako Oznámenie veriteľa dlžníkovi o schválení úveru, hoci tú súd nepovažuje za súčasť zmluvy, avšak podstatné pre posúdenie tohto nároku je to, že dané náležitosti zmluvy boli v nej uvedené a teda žalobkyňa mala o nich informáciu, súd nepovažoval za také porušenie povinnosti, ktoré by mali byť sankcionované priznaním tohto nároku. Je totiž potrebné rozlišovať medzi dôsledkami plynúcimi z absencie povinných náležitostí v zmluve, ktoré zo zákona spôsobili fikciu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a vznikom nároku na primerané finančné zadostučinenie. Za porušenie povinnosti dodávateľa, teda žalovaného spôsobujúce vznik nároku na primerané finančné zadostučinenie súd považoval neuvedenie predpokladov použitých pre výpočet RPMN, ktoré neboli uvedené ani v spomínanom oznámení veriteľa o schválení úveru, ale zároveň súd pripomína, že niektoré súdy tento názor o tom, že v zmluve musia byť vymenované spomínané predpoklady ani nezdieľajú. Uvedené porušenie povinnosti žalovaného súd preto nepovažuje za závažné a to sa premietlo aj do výšky priznaného nároku. Súd zároveň zohľadnil aj správanie sa samotnej žalobkyne k záväzku, keďže napriek tomu, že úver mala uhradiť do 01.05.2018, takmer po 2 rokoch nemala ešte uhradenú ani istinu úveru. Nespĺnila si teda svoju zmluvnú a ani zákonnú povinnosť a preto aj túto skutočnosť súd zohľadňoval pri rozhodovaní o výške prisúdeného nároku. Primerané finančné zadostučinenie má plniť satisfakčnú a sankčnú funkciu. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti vrátane toho, že aj predchádzajúci rozsudok je formou satisfakcie pre žalobkyňu, keďže sa ním rozhodlo len o doplatku istiny úveru, mal súd za to, že suma 100 Eur je dostatočnou satisfakciou pre žalobkyňu a sankciou pre žalovaného. Žalobu preto v prevyšujúcej časti ako neopodstatnenú zamietol.

11. Tento rozsudok včas podaným odvolaním, čo do I. vyhovujúceho výroku a čo do III. výroku o trovách konania včas podaným odvolaním napadol žalovaný (poukazujúc na odvolacie dôvody uvedené v ustanovení § 365 ods. 1 písm. d/, f/, h CSP), v ktorom súdu prvej inštancie na prvom mieste vytýka, že nesprávne posúdil splnenie zákonných podmienok pre uplatnenie nároku na primerané finančné zadostučinenie, ktorým je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinností, ktorým nie je vyjadrenie sa ku žalobe, uplatnenie námietky premlčania...Súčasne súdu prvej inštancie taktiež vytýka, že vykonaným dokazovaním neboli preukázané skutočnosti a odôvodnenie napadnutého rozsudku ani neobsahuje žiadne skutkové a právne závery nadväzujúce na vykonané dokazovanie, ktorým by bola preukázaná dôvodnosť a výška priznaného zadostučinenia. V neposlednom rade napáda i výrok o trovách konania, pretože s ohľadom na priebeh konania a skutkové okolnosti by bolo v rozpore s účelom sporového konania priznanie náhrady trov žalobkyňi. Navrhol rozsudok v ním napadnutej časti zmeniť a žalobu aj vo zvyšku zamietnuť za súčasného uplatnenia si trov konania.

12. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení ku odvolaniu navrhla rozsudok v napadnutom rozsahu ako vecne správny potvrdiť a uplatnila trovy odvolacieho konania. Iné podania strán dané neboli.

13. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má základné zákonné náležitosti (§ 127 a § 363

CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. d/, f/, h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383, § 384 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok v napadnutej časti je vecne správny, čím boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 CSP).

14. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

15. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích námietok v kontexte s namietanou inou vadou, nesprávnymi skutkovými zisteniami a s nesprávnym právnym posúdením veci, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (pozri napr. Ústavný súd SR, sp. zn. II.ÚS 78/05).

16. Pokiaľ ide o I., zo strany žalovaného odvolaním napadnutý vyhovujúci výrok, odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku v tejto časti, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu potrebnom na vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie náležite v tejto časti aj odôvodnil. Z odôvodnenia tu napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej. Žalovaný v odvolacom konaní ani nevzniesol žiadne nové námietky, s ktorými by sa už nevyporiadal súd prvej inštancie pri rozhodovaní vo veci samej a opätovné zdôvodnenie ich neopodstatnenosti pre rozhodnutie v tejto veci aj odvolacím súdom by bolo len opakovaním už vyčerpávajúceho zdôvodnenia poskytnutého sporovým stranám súdom prvej inštancie v odôvodnení napádaného rozhodnutia v tejto časti, na ktoré odvolací súd odkazuje.

17. Možno teda naproti námietkam odvolateľa uzavrieť, že aj podľa právneho názoru odvolacieho súdu dal súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí zrozumiteľnú a presvedčivú odpoveď na podstatné argumenty strán sporu v tejto časti, pričom tak učinil v snahe garantovať stranám sporu ich právo na spravodlivý proces. Skutočnosť, že v tomto rozhodnutí neboli naplnené očakávania žalovaného, teda súd prvej inštancie nerozhodol v súlade s jeho právnym názorom ešte neznamená, že došlo k porušeniu jeho základného práva na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu totiž postupoval v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi a majúc na pamäti základné právo strán sporu na súdnu ochranu, túto stranám sporu poskytol v požadovanej kvalite.

18. Preto odvolací súd podľa § 387 ods. 1, ods. 2 CSP odvolaním žalovaného napadnutý I. vyhovujúci výrok rozsudku súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

19. Pokiaľ ide o vecne správny III. výrok o trovách konania, odvolací súd poukazuje na to, že výrok o nároku na náhradu trov konania musí byť formulovaný tak, že v ňom musí byť uvedené nielen kto a komu má zaplatiť náhradu trov konania ale musí v ňom byť uvedená aj formulácia, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. Len takouto formuláciou výroku o náhrade trov konania bude splnená požiadavka zákona, aby rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania v spojení s rozhodnutím o výške tejto náhrady bolo vykonateľné, teda aby bolo spôsobilým exekučným titulom pre prípadné vynútenie ním uloženej povinnosti (pozri, NS SR, sp. zn. 6Cdo/222/2016). V zmysle uvedeného potom odvolací súd upresnil, kto a ako o výške priznanej náhrady rozhodne.

20. Preto odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP s vyššie uvedeným upresnením potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku III. o trovách prvoinštančného konania.

21. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalobkyni v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP).

22. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).